

TAM STOJI MOJ GRAD

Lucija Marković, 9. B

Bil je lep jesenski dan, ko sem se sprehajala po gozdu. Ta dan je bil dokaj topel za jesen, počutila sem se svobodno, ko mi je topli domači veter pihal v obraz.

Potrebovala sem nekaj časa zase, stran od družbe in ljudi. Iz gozda me je pot vodila na pot, ki je še nisem poznala. Pot se je vedno bolj začela vzpenjati, postajala sem utrujena.

Kmalu sem prišla na vrh hriba. Mimoidočo družino sem vprašala, kje pravzaprav sem in odgovorili so mi, da sem prišla na Grajski grič. Zanj še nikoli nisem slišala, saj v Limbušu živim komaj en teden. Vrh Grajskega griča je bil prečudovit. Videla sem trte, ki so se raztezale po bližnjih hribih, drevesa, ki so bila barvita zaradi jeseni. Od hoje sem bila dokaj upehana, zato sem začela iskati klop, kjer bi si lahko odpočila.

Kar naenkrat sem zaslišala hrup, ki ni zvenel kot veter, temveč kot človek. Okoli sebe nisem videla nobenega, zato sem bila zmedena. Hrup sem ignorirala in še naprej opazovala limbuško naravo. Kar naenkrat me je nekdo potrepil po hrbtu. Še v življenju nisem bila tako prestrašena. Počasi sem se obrnila in zagledala leseni kip gospe, ki je vame zrla s strašljivimi očmi. Poskušala sem zakričati, vendar mi je že prej pokrila usta. »Joj, ta mladina samo vrešči. Kaj misliš, da je ljudem normalno, ko zagledajo govoreči kip?« je naglas zavzdihnila gospa. Odkimala sem, še vedno v šoku. Od kdaj kipi govorijo? Sem si mislila, vendar nisem ničesar rekla. »Kaj pa tako gledaš?« vpraša gospa. Še vedno sem molčala, čudni kip ženske pa se je predstavil kot Graščakinja. Tudi jaz sem se predstavila, čeprav dvomim, da me je kaj razumela, zaradi mojega prestrašenega tona.

Zanimalo me je, zakaj je Graščakinja iz lesa in zakaj je kar naenkrat oživela. Odločila sem se, da je bolje, če nisem sramežljiva in jo povprašala o njej. »Veš, deklica, jaz sem že stara. V svojem življenju sem velikokrat storila stvari, ki niso bile prav. Povedala ti bom to zgodbo v upanju, da se boš ti naučila nekaj iz mojih napak.« Nisem pričakovala celotne zgodbe, vendar me ni zmotilo, ko je kip začel pripovedovati.

»Živeli so trije bratje, dva zlobna, a pametna, ter eden dober in mehkosrčen. Umrl jim je oče, zato so si morali razdeliti njegovo imetje. Oče jim je pred smrtjo zabičal, da bo njegov duh vedno z njimi,« mi pove Graščakinja. Zanimalo me je, kje v zgodbo vstopi ona. Gospa je, kot da bi slišala moje vprašanje, nadaljevala zgodbo tam, kjer vanjo vstopi ona. »Živela sem v gradu limbuške gospode. Vsak mož me je hotel za ženo, čeprav sem imela kačo namesto srca. K meni pride prvi sin in me prosi za delo. Naročim mu, naj mi prinese lepo Dravsko rožo. Le ta je najlepša roža izmed vseh in resnično sem jo želela samo zase. Dravska roža je bila na dnu reke Drave, preveč težavno bi bilo, da bi jo šla iskat sama. Nagrada za prvega sina v primeru, če mi prinese to dragocenost, je bila poroka z mano. Mislila sem, da ni uspel, saj je k meni prinesel samo neko korenino, o kateri boš več slišala kasneje. Do mene je prišel drugi sin. S splavom se je odpravil na Kačji otok,« mi pove. Postanem zmedena in jo vprašam: »Kakšen otok? Kačji?« Graščakinja me začudeno pogleda in vpraša: »Na Dravi vendar še vedno stoji Kačji otok, mar ne?« Rahlo se zasmejem in rečem: »Zdaj se imenuje Mariborski otok.« Graščakinja rahlo zmedena nadaljuje svojo zgodbo, kljub temu da jo je zanimalo, zakaj se otok ne imenuje več tako, kot se ga je spominjala. »Torej drugi sin je bil na Mariborskem otoku,« reče in zavije z očmi.

»Na tem otoku - kakorkoli se že imenuje - je bil zmaj, ki je omenjenega mladeniča pokončal. Za to zgodbo je slišal tudi najmlajši sin, zato sem vedela, da ga bo pot kmalu nosila k meni. Že sem kovala načrt, kako bi ga pokončala. Svojih dejanj se sramujem.« Gospe je po obrazu stekla prva solza, preden je nadaljevala: »Opazila sem, da je korenina, ki jo je k meni prinesel prvi brat ozelenela, zato sem si v upanju, da ne bi vzcvetela, izmislila še eno nalogo za tretjega brata. Najmlajšemu bratu sem naročila, naj mi prinese krono Kačje kraljice, da ga vzamem za moža. Mladeniču je uspelo.« Graščakinji po licu steče še druga solza. »Dravska roža je vzcvetela, meni so pa od strahu noge kar odrvenele,« zajoče gospa. Nekaj časa jo tolažim, vendar ji povem po resnici, ko rečem, da si je to, kar se ji je zgodilo, zaslužila. Povem ji tudi, da se mi zdi plemenito, da ji je žal za njene napake, ko ji po licu steče še tretja solza. Zahvali se mi in kot blisk se ob tretji solzi spremeni nazaj v kip.

Naenkrat zaslišim znan zvok. Budilka me zbudi iz spanca, tako kot so Graščakinjo zbudili listi jeseni. Žal mi je, da je vse, kar se je zgodilo, bil samo plod moje domišljije. Sanje ali ne, zgodba Dravske rože in lesene gospe mi bo za vedno ostala v spominu. Veselim se naslednjega obiska Grajskega griča.